

Riktlinjer för användning av interna modeller

Inledning

- 1.1. Enligt artikel 16 i förordning (EU) 1094/2010 av den 24 november 2010 (nedan Eiopaförordningen) ⁽¹⁾ utfärdar Eiopa riktlinjer till tillsynsmyndigheter och försäkrings- eller återförsäkringsföretag om användning av interna modeller i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) ⁽²⁾, särskilt artiklarna 112, 113, 115, 116, 120–126 och 231 som vidareutvecklats genom avdelning I kapitel VI och avdelning II kapitel II i genomförandeåtgärderna⁽³⁾. Riktlinjerna tar även hänsyn till Eiopas tekniska genomförandestandarder för godkännandeprocesser avseende interna modeller och för processen för att nå ett gemensamt beslut för gruppinterna modeller ⁽⁴⁾.
- 1.2. Eiopas riktlinjer för användning av interna modeller syftar till att ge vägledning om vad tillsynsmyndigheter och försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör tänka på för att göra det möjligt för tillsynsmyndigheterna att godkänna och fortsätta att tillåta användning av interna modeller för beräkning av solvenskapitalkravet och göra det möjligt för försäkrings- och återförsäkringsföretag att använda en intern modell för beräkning av sitt solvenskapitalkrav i enlighet med Solvens II-kraven, som ytterligare specificeras i genomförandeåtgärderna.
- 1.3. Riktlinjerna syftar också till att öka konvergensen i tillsynspraxis när det gäller bedömningen av interna modeller. I fall med interna modeller för grupper bör tillsynsmyndigheter inom kollegier kommunicera med varandra i lämplig utsträckning, och detta gäller i synnerhet de berörda tillsynsmyndigheterna.
- 1.4. Riktlinjerna riktar sig till tillsynsmyndigheter enligt Solvens II.
- 1.5. Om ingenting annat uttryckligen anges är samtliga riktlinjer tillämpliga på
 - en partiell eller fullständig intern modell som används eller tagits fram för att användas i beräkningen av solvenskapitalkravet för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag,
 - en partiell eller fullständig gruppintern modell, enligt definitionen nedan, som används eller tagits fram för att användas i beräkningen av solvenskapitalkravet.
- 1.6. Riktlinjerna ska tillämpas från och med den 1 april 2015.
- 1.7. För dessa riktlinjer gäller följande definitioner:
 - *"Intern(a) modell(er) för en grupp (eller flera grupper)"* är antingen en intern modell som ska användas under Solvens II-regelverket för att enbart beräkna solvenskapitalkravet på gruppnivå (enligt artikel 230 i

⁽¹⁾EUT L 331, 15.12.2010, s. 48–83

⁽²⁾EUT L 335, 17.12.2009, s. 1–155

⁽³⁾EUT L 12, 17.01.2015, s. 1–797

⁽⁴⁾<https://eiopa.europa.eu/Pages/Supervision/Insurance/draft-implementing-technical-standards-on-the-supervisory-approval-processes-for-solvency-ii.aspx>

Solvens II-direktivet) eller en intern modell som ska användas för att beräkna både solvenskapitalkravet på gruppnivå och solvenskapitalkravet för minst ett anknutet försäkringsföretag som omfattas av denna interna modell vid beräkningen av det konsoliderade solvenskapitalkravet på gruppnivå (nedan kallad den gruppinterna modellen enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet).

- Begreppet "*informationsinnehåll hos den prognostiserade sannolikhetsfördelningen*" har huvudsakligen två dimensioner: företagets grad av kunskap om riskprofilen som återspeglas i den uppsättning händelser som ligger till grund för den prognostiserade sannolikhetsfördelningen, och den valda beräkningsmetodens förmåga att omvandla denna information till en fördelning av monetära värden som härrör från förändringar av primärkapitalet. Informationsinnehållet bör inte bara avse den prognostiserade sannolikhetsfördelningens detaljeringsnivå, eftersom även en prognos i form av en kontinuerlig fördelning kan ha litet informationsinnehåll.
- "*Referensriskmått*" bör tolkas som värdet av Value-at-Risk för det primärkapital som motsvarar ett konfidensintervall på 99,5 procent under en ettårsperiod, enligt artikel 101.3 i Solvens II-direktivet.
- "*Analytisk slutna form*": en direkt matematisk formel som kopplar det av försäkringsföretaget valda riskmåttet till det ovan definierade referensmåttet.
- "*t=0*": det datum för vilket försäkringsföretaget beräknat solvenskapitalkravet enligt sin interna modell.
- "*t=1*": en tidpunkt som infaller ett år efter det datum för vilket försäkringsföretaget beräknat solvenskapitalkravet enligt sin interna modell.

Kapitel 1: Ansökningsprocessen

Riktlinje 1 – Förhandsgranskningsprocessen

- 1.8. Behöriga nationella myndigheter bör överväga att införa en förhandsgranskningsprocess för att bilda sig en uppfattning om hur väl förberett ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag är att lämna in en ansökan om användning av en intern modell för beräkning av solvenskapitalkravet under Solvens II-regelverket och uppfylla de krav på interna modeller som ställs i Solvens II-direktivet.

Riktlinje 2 – Information som ska ingå i en ansökan om användning av gruppinterna modeller enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet

- 1.9. Om en ansökan görs om användning av en gruppintern modell enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet bör den sökande för varje anknutet företag som avser att använda den gruppinterna modellen för beräkning av sitt solvenskapitalkrav inkludera den information som anges i artikel 2 i Eiopas tekniska genomförandestandarder för godkännande av interna modeller, och som är specifik för detta anknutna företag, såvida inte denna information redan ingår i de handlingar som lämnats in av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.
- 1.10. För varje anknutet företag som ingår i ansökan om att använda den gruppinterna modellen i beräkningen av sitt solvenskapitalkrav bör den sökande också förklara i vilken utsträckning utvecklingen, genomförandet eller valideringen av gruppinterna modellkomponenter som är nödvändiga för beräkningen av solvenskapitalkravet i det anknutna företaget utförs av ett annat anknutet företag inom gruppen.

Riktlinje 3 – Begäran om ytterligare information i händelse av en ansökan om användning av gruppinterna modeller

- 1.11. I samband med ansökningsprocessen om användning av en gruppintern modell bör berörda tillsynsmyndigheter som övervakar företaget först ställa en begäran om ytterligare information om ett anknutet företag, till grupp-tillsynsmyndigheten, enligt artikel 343.2 i genomförandeåtgärderna. Grupp-tillsynsmyndigheten ska sedan vidarebefordra begäran till det anknutna företaget eller förse den berörda tillsynsmyndigheten som begärt informationen med relevanta handlingar om de redan lämnats till grupp-tillsynsmyndigheten.
- 1.12. I samband med en ansökan om användning av en gruppintern modell enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet bör alla berörda tillsynsmyndigheter enligt artikel 347.3 i genomförandeåtgärderna direkt kunna begära ytterligare information från det anknutna företag de övervakar, för att bedöma huruvida den gruppinterna modellen uppfyller kraven för interna modeller vad gäller solvenskapitalkravet i det aktuella anknutna företaget. I detta fall bör den berörda tillsynsmyndigheten omgående informera grupp-tillsynsmyndigheten om en sådan begäran om information.

Riktlinje 4 – Avsikt att utvidga tillämpningsområdet för en ansökan om användning av gruppinterna modeller

- 1.13. I samband med en ansökan om användning av en gruppintern modell bör det sökande företaget inom ramen för motiveringen av den interna modellens tillämpningsområde, som beskrivs i artiklarna 343.5 eller 347.6 i genomförandeåtgärderna, i förekommande fall beskriva sin avsikt att i framtiden utvidga tillämpningsområdet för den interna modellen, för att i beräkningen av solvenskapitalkravet inkludera eventuella andra anknutna företag som omfattas av grupp tillsyn men som inte omfattas av tillämpningsområdet för den interna modellen för beräkning av solvenskapitalkravet i den aktuella ansökan.
- 1.14. I samband med en ansökan om användning av en gruppintern modell enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet bör den sökande som en del av motiveringen av den interna modellens tillämpningsområde också beskriva sin eventuella avsikt att i framtiden utvidga tillämpningsområdet av den interna modellen för att inkludera beräkningen av solvenskapitalkravet för alla relaterade företag som inte ingår i tillämpningsområdet för den aktuella ansökan om beräkning av sitt solvenskapitalkrav med den gruppinterna modellen.

Riktlinje 5 – Tekniska specifikationer för ansökningar om användning av gruppinterna modeller enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet

- 1.15. I samband med en ansökan om användning av en gruppintern modell enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet bör den sökande uttryckligen ange i vilken utsträckning det finns skillnader i de tekniska specifikationerna för den gruppinterna modellen då den används för beräkningen av gruppens solvenskapitalkrav och då den används för beräkningen av solvenskapitalkravet för anknutna företag. Följande information ska ingå:
- a) Behandlingen av transaktioner inom gruppen för beräkning av både solvenskapitalkravet för anknutna företag och, i förekommande fall, av gruppens solvenskapitalkrav.
 - b) En lista över parametrarna i den interna modellen, som kan justeras på olika sätt för olika beräkningar med den gruppinterna modellen, för att beräkna gruppens solvenskapitalkrav och de individuella solvenskapitalkraven.
 - c) En beskrivning av grupp-specifika risker som endast är relevanta för beräkningen av solvenskapitalkravet.

Kapitel 2: Modelländringar

Riktlinje 6 – Omfattningen av styrdokumentet för modelländringar

- 1.16. Vid fastställande av styrdokumentet för modelländring bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget se till att detta täcker alla relevanta källor till ändring som kan påverka dess solvenskapitalkrav, varav som minst ändringar
- a) i försäkringsföretagets företagsstyrningssystem,
 - b) av försäkringsföretagets uppfyllande av kraven för att få använda den interna modellen,
 - c) av lämpligheten i de tekniska specifikationerna för försäkringsföretagets interna modell,
 - d) av försäkringsföretagets riskprofil.
- 1.17. Företaget bör också se till att styrdokumentet för modelländring
- a) anger när en ändring av den interna modellen ska anses vara större eller mindre och när en kombination av mindre ändringar ska anses vara en större förändring,
 - b) anger de styrande kraven i relation till förändringar i den interna modellen, däribland internt godkännande, intern kommunikation, dokumentation och validering av förändringar.
- 1.18. Försäkrings- och återförsäkringsföretag bör inte ta med införandet av nya element, såsom införandet av ytterligare risker eller affärsenheter, som en del av förändringarna av den interna modellen, enligt styrdokumentet för ändring av den interna modellen. Införandet av nya element i den interna modellen ska vara föremål för tillsynsmyndighetens godkännande enligt det förfarande som beskrivs i artikel 7 i den tekniska genomförandestandarden för godkännandeprocesser avseende interna modeller.
- 1.19. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör ta hänsyn till uppdateringen av parametrarna för den interna modellen som en potentiell källa till ändringar av den interna modellen.

Riktlinje 7 – Definition av större ändring

- 1.20. Även om kvantitativ påverkan av en ändring i modellen på solvenskapitalkravet eller på enskilda delar av solvenskapitalkravet kan vara en av indikatorerna som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bestämmer sig för att använda för att identifiera stora ändringar, bör företaget även utveckla och använda ett antal andra kvalitativa och kvantitativa nyckelindikatorer för att definiera stora ändringar.

Riktlinje 8 – Rapport över mindre ändringar och större ändringar som en kombination av mindre ändringar

- 1.21. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör rapportera mindre ändringar av den interna modellen till tillsynsmyndigheterna kvartalsvis eller oftare vid behov. Mindre ändringar av den interna modellen bör meddelas i en sammanfattande rapport som bör beskriva både de kvantitativa och de kvalitativa effekterna av förändringar, och de ungefärliga kumulativa kvantitativa och kvalitativa effekterna av förändringar av den godkända interna modellen.
- 1.22. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör använda den senaste interna modellen som godkänts av tillsynsmyndigheterna som referens för att bedöma huruvida en kombination av mindre ändringar anses som en större förändring, förutsatt att inte annat överenskommit med tillsynsmyndigheterna.

Riktlinje 9 – Styrdokument för modelländring för gruppinterna modeller enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet

- 1.23. Om ansökan gäller en gruppintern modell enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet bör företaget med ägarintresse och de anknutna företag som ansöker om användning av en gruppintern modell för att beräkna sitt individuella solvenskapitalkrav utveckla ett styrdokument för att förändra modellen.
- 1.24. Företaget med ägarintresse och de anknutna företag som ansöker om användning av en gruppintern modell för att beräkna sitt individuella solvenskapitalkrav bör se till att styrdokumentet för att förändra modellen innehåller en specifikation av större och mindre förändringar när det gäller gruppen, samt vart och ett av de anknutna företag som omfattas av ansökan om att använda den gruppinterna modellen för att beräkna sitt individuella solvenskapitalkrav.
- 1.25. Företaget med ägarintresse och de anknutna företag som ansöker om användning av en gruppintern modell för att beräkna sitt individuella solvenskapitalkrav bör säkerställa att varje förändring som är viktig för ett anknutet företag som ingår i ansökan är klassat som en större förändring inom styrdokumentet.

Riktlinje 10 – Utvidgning av användning och utvidgning av tillämpningsområdet för gruppinterna modeller enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet

- 1.26. Vid följande utvidgningar av gruppinterna modeller ska ansökan till grupp-tillsynsmyndigheten följa samma procedur som vid en större förändring av den interna modellen enligt artikel 7 i Eiopas tekniska genomförandestandarder för godkännandeprocesser avseende interna modeller:
 - a) Utvidgning för att beräkna solvenskapitalkravet för ett anknutet företag som för närvarande omfattas av den gruppinterna modellen för beräkning av solvenskapitalkravet, men som för närvarande inte använder gruppinterna modellen för beräkning av sitt solvenskapitalkrav.

- b) Utvidgning för att inkludera nya element på gruppnivå.
- c) Utvidgning för att inkludera nya element på nivån för ett anknutet företag som för närvarande använder den gruppinterna modellen för beräkning av sitt solvenskapitalkrav, inbegripet utvidgning som gäller element som redan används på gruppnivå eller av andra anknutna företag.

Kapitel 3: Användningskrav

Riktlinje 11 – Incitament för att förbättra kvaliteten av den interna modellen

1.27. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa att den interna modellen används i dess riskhanteringssystem och beslutsprocesser på ett sådant sätt att det skapas incitament att förbättra kvaliteten av den interna modellen som sådan.

Riktlinje 12 – Användningskrav och ändringar av den interna modellen

1.28. I processen att förbättra kvaliteten på den interna modellen bör försäkrings- och återförsäkringsföretaget, när en större förändring har godkänts internt av förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet, kunna påvisa att användningskravet är uppfyllt med hänsyn till:

- a) de olika komponenterna i användartestet,
- b) de olika sätt som deras företagsstyrningssystem används på.

1.29. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör övervaka och kunna visa att tidsfördröjningen mellan identifiering av att en förändring av den interna modellen behövs och det faktiska genomförandet av förändringen är lämplig. I händelse av en ansökan om en större förändring under godkännandeperioden bör försäkrings- och återförsäkringsföretag se till att användningen av den interna modellen i företagets beslutsfattande process är lämplig.

Riktlinje 13 – Förståelse av den interna modellen

1.30. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör överväga olika metoder för att säkerställa att förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorgan och relevanta användare av den interna modellen för beslutsändamål förstår modellen.

1.31. I syfte att bedöma deras förståelse av modellen bör tillsynsmyndigheterna överväga att intervjua personer från förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet och de personer som har befogenheter att driva försäkrings- eller återförsäkringsföretaget.

1.32. Tillsynsmyndigheterna bör också överväga att granska protokoll och tillhörande dokumentation från styrelsemöten eller möten med andra beslutsfattande organ för att bedöma om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget uppfyller användningskraven.

Riktlinje 14 – Stöd för beslutsfattandet

- 1.33. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör säkerställa och kunna visa att den interna modellen används för beslutsfattande.
- 1.34. I synnerhet vid beräkning av det teoretiska solvenskapitalkravet för en separat fond, bör försäkrings- eller återförsäkringsföretagen följa artikel 81 i genomförandeåtgärderna och förklara hur det säkerställer överensstämmelse mellan dessa resultat enligt det som krävs i artikel 223 i genomförandeåtgärderna.

Riktlinje 15 – Särdrag för användningskraven för gruppinterna modeller enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet

- 1.35. Företaget med ägarintresse och de anknutna företag som ansöker om användning av en gruppintern modell enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet för att beräkna sina individuella solvenskapitalkrav bör samarbeta för att säkerställa att utformningen av interna modellen följer deras verksamhet. De bör tillhandahålla bevis för att styrningen av den interna modellen säkerställer:
 - a) att deras individuella solvenskapitalkrav kommer att beräknas med den frekvens som krävs enligt artikel 102 i Solvens II-direktivet och när så är nödvändigt i beslutsprocessen,
 - b) att de kan föreslå ändringar av den gruppinterna modellen, särskilt för komponenter som är väsentliga för dem eller efter en ändring av deras riskprofil och med beaktande av lokala förutsättningar under vilka företaget är verksamt,
 - c) att de anknutna företagen har nödvändig förståelse för de delar av den interna modellen som rör riskerna för deras respektive företag.
- 1.36. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag som ansöker om att använda en gruppintern modell för att beräkna sina solvenskapitalkrav bör säkerställa att den interna modellen utformas på ett sätt som lämpar sig för deras verksamhet och riskhanteringssystem, inklusive framtagande av utdata, på gruppnivå och för det anknutna företaget, som är tillräckligt detaljerade för att den gruppinterna modellen ska kunna ha en tillräcklig funktion i beslutsprocessen.

Kapitel 4: Uppställning av antaganden och expertbedömningar

Riktlinje 16 – Väsentlighet i fastställande av antaganden

- 1.37. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör fastställa antaganden och använda expertbedömningar, särskilt med hänsyn till väsentligheten av inverkan av användningen av antaganden vad gäller följande riktlinjer om uppställning av antaganden och expertbedömning.
- 1.38. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör bedöma väsentligheten med beaktande av både kvantitativa och kvalitativa indikatorer och med hänsyn till extrema förlustförhållanden. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör göra en övergripande utvärdering av beaktade indikatorer.

Riktlinje 17 – Styrning över fastställande av antaganden

- 1.39. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa att allt fastställande av antaganden och, i synnerhet, användning av expertbedömningar följer en validerad och dokumenterad process.
- 1.40. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa att antagandena härleds och används på ett konsekvent sätt över tid och i alla delar av försäkrings- eller återförsäkringsföretagets verksamhet, samt att de lämpar sig för den avsedda användningen.
- 1.41. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör godkänna antagandena på tillräckligt hög nivå med beaktande av antagandenas väsentlighet, för de flesta väsentliga antaganden upp till och med nivån för förvaltnings-, lednings- eller tillsynsorganet.

Riktlinje 18 – Kommunikation och osäkerhet vid fastställande av antaganden

- 1.42. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa att processerna för fastställande av antaganden, och i synnerhet användningen av expertbedömningar vid val av antaganden, specifikt syftar till att minska risken för missförstånd eller brister i kommunikation mellan de olika funktionerna som berörs.
- 1.43. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör skapa en formell och dokumenterad process för återkoppling mellan de som tillhandahåller och de som använder väsentliga expertbedömningar och de resulterande antagandena.
- 1.44. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör skapa insyn i osäkerheten i antagandena och i tillhörande variation i slutresultaten.

Riktlinje 19 – Dokumentation av fastställande av antaganden

- 1.45. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör dokumentera processen för fastställande av antaganden, och i synnerhet användningen av expertbedömningar, på ett sådant sätt att det skapar insyn i processen.
- 1.46. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör ta med i dokumentationen de resulterande antagandena och deras väsentlighet, experterna som var involverade, avsedd användning och giltighetstid.
- 1.47. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör dokumentera motiveringen till sin ståndpunkt, inklusive den information den baserar sig på, på en detaljnivå som tydligt beskriver både antaganden och den process och de beslutskriterier som har använts för att välja antagandena och förkasta andra alternativ.
- 1.48. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa att de som använder väsentliga antaganden får tydlig och heltäckande skriftlig information om dessa antaganden.

Riktlinje 20 – Validering av processen för fastställande av antaganden

- 1.49. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör se till att processen för att välja antaganden och använda expertbedömning är validerad.
- 1.50. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa att processen och verktygen för att validera antagandena, och i synnerhet användningen av expertbedömningar, är dokumenterade.
- 1.51. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör hålla reda på förändringar av väsentliga antaganden till följd av ny information samt analysera och förklara dessa förändringar och avvikelser från väsentliga antaganden.
- 1.52. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör använda valideringsinstrument, såsom stresstester eller känslighetstester, när så är möjligt och lämpligt.
- 1.53. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör se över de valda antagandena med hjälp av oberoende interna eller externa experter.
- 1.54. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör detektera förekomsten av omständigheter under vilka antagandena skulle betraktas som falska.

Kapitel 5: Metodologisk överensstämmelse

Riktlinje 21 – Kontroller av överensstämmelse

- 1.55. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa överensstämmelsen mellan de metoder som används för att beräkna den prognostiserade sannolikhetsfördelningen och de metoder som används för att värdera tillgångar och skulder i balansräkningen för solvensändamål.
- 1.56. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör kontrollera överensstämmelsen vid följande steg i beräkningen av den prognostiserade sannolikhetsfördelningen, om de är relevanta för den aktuella delen av modellen:
 - a) överensstämmelsen i övergången mellan värderingen av tillgångar och skulder i balansräkningen för solvensändamål och den interna modellen för beräkning av solvenskapitalkravet,
 - b) hur värderingen av tillgångar och skulder i den interna modellen på värderingsdagen överensstämmer med värderingen av tillgångar och skulder i balansräkningen för solvensändamål,
 - c) hur förväntade riskfaktorer och deras påverkan på prognostiseringen av monetära värden överensstämmer med antagandena om de faktorer som används för värderingen av tillgångar och skulder i balansräkningen för solvensändamål,
 - d) hur omvärderingen av tillgångar och skulder i slutet av värderingsperioden överensstämmer med värderingen av tillgångar och skulder i balansräkningen för solvensändamål.

Riktlinje 22 – Aspekter på överensstämmelse

- 1.57. Vid bedömning av överensstämmelse bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget ta hänsyn till minst följande aspekter:
- överensstämmelsen hos de försäkringsmatematiska och statistiska metoder som tillämpas vid värderingen av tillgångar och skulder i balansräkningen för solvensändamål och vid beräkningen av den prognostiserade sannolikhetsfördelningen,
 - överensstämmelsen av data och parametrar som används som indata vid beräkningar,
 - överensstämmelsen mellan de antaganden som ligger till grund för de olika beräkningarna, i synnerhet antaganden om avtalsenliga valmöjligheter och finansiella garantier, framtida åtgärder som företagsledningen kan komma att vidta samt förväntade framtida diskretionära förmåner.

Riktlinje 23 – Bedömning av överensstämmelse

- 1.58. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör genomföra regelbundna bedömningar av överensstämmelsen på kvantitativ basis när så är möjligt och rimligt.
- 1.59. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör, i sin bedömning av överensstämmelse:
- identifiera och dokumentera alla avvikelser mellan beräkningen av den prognostiserade sannolikhetsfördelningen och värderingen av tillgångar och skulder i balansräkningen för solvensändamål,
 - utvärdera effekten av avvikelserna, både var för sig och i kombination,
 - motivera att avvikelserna inte resulterar i inkonsekvens mellan beräkningen av den prognostiserade sannolikhetsfördelningen och värderingen av tillgångar och skulder i balansräkningen för solvensändamål.

Kapitel 6: Prognostiserad sannolikhetsfördelning

Riktlinje 24 – Kännedom om riskprofilen

- 1.60. För att säkerställa att den uppsättning av händelser av den prognostiserade sannolikhetsfördelning som ligger till grund för den interna modellen är uttömmande, bör försäkrings- eller återförsäkringsföretag införa processer som gör det möjligt att bibehålla tillräcklig och aktuell kunskap om dess riskprofil.
- 1.61. I synnerhet bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget ha för avsikt att upprätthålla kunskapen om riskdrivare och andra faktorer som förklarar beteenden i den underliggande variabeln för den prognostiserade sannolikhetsfördelningen, så att den prognostiserade sannolikhetsfördelningen speglar alla relevanta egenskaper hos dess riskprofil.

Riktlinje 25 – Informationsinnehållet hos den prognostiserade sannolikhetsfördelningen

- 1.62. Vid bedömning av lämpligheten i de försäkringstekniska och statistiska metoder som används för att beräkna den prognostiserade sannolikhetsfördelningen [artikel 229 i genomförandeåtgärderna] bör försäkrings- och återförsäkringsföretaget betrakta som viktigt metodernas förmåga att tillvarata kunskap om riskprofilen.
- 1.63. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör välja tekniker som genererar en prognostiserad sannolikhetsfördelning som är tillräckligt rik för att fånga upp alla relevanta egenskaper i dess riskprofil- artikel 229 e i genomförandeåtgärderna och stödja beslutsfattande – artikel 226 i genomförandeåtgärderna.
- 1.64. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör, i enlighet med artikel 229 g i genomförandeåtgärderna och som en del av denna metodologiska bedömning, överväga tillförlitligheten hos negativa kvantiler som följer av den prognostiserade sannolikhetsfördelningen.

Riktlinje 26 – Bedömning av informationsinnehållet i den prognostiserade sannolikhetsfördelningen

- 1.65. För att bilda sig en uppfattning enligt riktlinje 25, bör tillsynsmyndigheterna beakta som minst:
 - a) företagets riskprofil och i vilken utsträckning den reflekteras av den prognostiserade sannolikhetsfördelningen,
 - b) den nuvarande utvecklingen i försäkringsmatematiken och den allmänt accepterade marknadspraxisen – artikel 229 a i genomförandeåtgärderna,
 - c) vad gäller informationsinnehållet i den prognostiserade sannolikhetsfördelningen, alla åtgärder som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget vidtar för att säkerställa överensstämmelse med vart och ett av testerna för interna modeller och de normer som anges i artiklarna 120–126 i Solvens II-direktivet,
 - d) för en viss risk i fråga, det sätt på vilket valda tekniker och den prognostiserade sannolikhetsfördelning som erhållits av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget interagerar med andra risker som omfattas av den interna modellen när det gäller informationsinnehållet i den prognostiserade sannolikhetsfördelningen – artikel 232 i genomförandeåtgärderna,
 - e) arten, omfattningen och komplexiteten av risken under bedömning, enligt artikel 29.3 i Solvens II-direktivet.

Riktlinje 27 – Utökade prognostiserade sannolikhetsfördelningar

- 1.66. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa att strävan att generera en detaljerad prognostiserad sannolikhetsfördelning inte minskar

tillförlitligheten i uppskattade ogynnsamma kvantiler som följer av den prognostiserade sannolikhetsfördelningen.

- 1.67. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör se till att den prognostiserade sannolikhetsfördelningen inte tillförs ogrundat informationsinnehåll som inte speglar den ursprungliga kunskapen om dess riskprofil (jämför riktlinje 24).
- 1.68. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör se till att den metod för att berika den prognostiserade sannolikhetsfördelningen som följs uppfyller statistiska kvalitetsstandarder avseende metoder, antaganden och data – artiklarna 229, 230 och 231 i genomförandeåtgärderna. Om dessa metoder innefattar användning av expertbedömningar bör företaget beakta riktlinjerna om fastställande av antaganden och expertbedömningar.

Kapitel 7: Kalibrering – approximationer

Riktlinje 28 – Kunskap om approximationer under extrema förlustförhållanden

- 1.69. När ett företag använder approximationer i stället för att använda referensriskmättet direkt, bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget utmana och motivera tillförlitligheten av dessa approximationer över tid och under extrema förlustförhållanden, enligt sin riskprofil.
- 1.70. I synnerhet när försäkrings- eller återförsäkringsföretaget använder analytiska slutna formler för att kalibrera sitt kapitalkrav från det interna riskmättet till referensmättet bör försäkrings- eller återförsäkringsföretag visa att de antaganden som ligger till grund för formlerna är realistiska och gäller även under extrema förlustförhållanden.

Riktlinje 29 – Användning av en annan underliggande variabel

- 1.71. När försäkrings- eller återförsäkringsföretaget använder variationen av en underliggande variabel som skiljer sig från primärkapitalet för att härleda värdet av primärkapitalet för beräkning av solvenskapitalkravet, bör det visa att:
 - a) det kan utjämna skillnaden mellan primärkapitalet och den underliggande variabeln vid $t=0$,
 - b) det förstår skillnaden mellan primärkapitalet och den underliggande variabeln i alla situationer upp till och med $t=1$, speciellt under extrema förlustförhållanden, enligt företagets riskprofil.

Riktlinje 30 – Förvaltningsåtgärder vid användning av en tidsperiod längre än ett år

- 1.72. Om försäkrings- eller återförsäkringsföretag i sin interna modell väljer en tidsperiod längre än ett år, bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget beakta förvaltningsåtgärder inom ramen för beräkningen av solvenskapitalkravet, och se till att sådana förvaltningsåtgärder har effekter i balansräkningen för solvensändamål mellan $t=0$ och $t=1$.

Kapitel 8: Resultatanalys

Riktlinje 31 – Definition av vinst och förlust

1.73. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör betrakta vinsten eller förlusten som förändringar under den relevanta perioden i:

- a) primärkapitalet, eller
- b) andra monetära belopp som tillämpas av den interna modellen för att fastställa förändringar i primärkapitalet, såsom den faktiska förändringen av det ekonomiska kapitalet.

I detta syfte bör resultatanalysen utesluta rörelser hänförliga till höjningen av kapitalbasen, återbetalning eller inlösen av dessa medel och fördelningen av kapitalbasen.

1.74. När det använder en annan variabel än primärkapitalet i sin interna modell bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget använda denna variabel i resultatanalysen.

1.75. Försäkringsföretaget bör identifiera, genom resultatanalysen, hur förändringar av riskdrivare hänger samman med förändringar i den variabel som ligger till grund för den prognostiserade sannolikhetsfördelningen.

Kapitel 9: Validering

Riktlinje 32 – Styrdokument för validering och valideringsrapport

1.76. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör upprätta, införa och upprätthålla ett skriftligt styrdokument för validering som anger som minst:

- a) vilka processer, metoder och verktyg som används för att validera den interna modellen samt deras syften,
- b) hur ofta regelbundna valideringar bör genomföras av den interna modellens olika delar, och vilka omständigheter som medför kompletterande valideringar,
- c) vilka personer som ansvarar för de olika valideringsuppgifterna,
- d) förfarandet då valideringsprocessen för modellen resulterar i att problem med den interna modellens tillförlitlighet upptäcks och den beslutsprocess som används för att komma till rätta med dessa problem.

1.77. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör dokumentera resultaten av valideringen, slutsatserna och konsekvenserna som följer av valideringsanalysen i en valideringsrapport.

1.78. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör i valideringen hänvisa till de uppgiftssammanställningar för valideringen som avses i riktlinje 42 och godkännandet från de viktigaste deltagarna i processen.

Riktlinje 33 – Valideringens omfattning och syfte

- 1.79. När försäkrings- eller återförsäkringsföretaget specificerar syftet med valideringen, bör det tydligt ange det specifika syftet med valideringen av de olika delarna av den interna modellen.
- 1.80. Försäkrings- och återförsäkringsföretaget bör täcka både kvalitativa och kvantitativa aspekter av den interna modellen för valideringsändamål.
- 1.81. När försäkrings- eller återförsäkringsföretaget överväger valideringens omfattning, förutom att beakta valideringen av de olika delarna av den interna modellen, bör det också beakta valideringen av modellen i dess helhet och i synnerhet om den beräknade prognostiserade sannolikhetsfördelningen kan säkerställa att de lagstadgade kapitalkraven inte blir väsentligt felaktiga.

Riktlinje 34 – Väsentlighet i validering

- 1.82. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör beakta väsentligheten i den del av den interna modellen som valideras, när väsentligheten används för att avgöra omfattningen av valideringsåtgärderna.
- 1.83. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör beakta väsentligheten av delarna av den interna modellen inte endast i isolering, utan även i kombination när man beslutar hur de ska valideras på lämpligt sätt.
- 1.84. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör överväga känslighetstestning vid fastställande av väsentlighet i samband med validering.

Riktlinje 35 – Valideringsprocessens kvalitet

- 1.85. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör ange alla kända begränsningar i den aktuella valideringsprocessen.
- 1.86. Om det finns begränsningar i valideringen av delar som omfattas av valideringsprocessen, bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget vara medvetet om dessa och dokumentera dem.
- 1.87. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa att det uttryckligen framgår av bedömningen av valideringsprocessens kvalitet under vilka omständigheter valideringen är otillräcklig.

Riktlinje 36 – Styrningen av valideringsprocessen

- 1.88. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör ha på plats ändamålsenlig styrning kring kommunikation och intern rapportering av resultaten av valideringen det utför.
- 1.89. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör internt skapa och kommunicera en övergripande uppfattning om slutsatserna från valideringsprocessen.
- 1.90. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör i förväg fastställa kriterier för att avgöra om resultaten, eller delar av resultaten, av valideringen behöver kommuniceras vidare i försäkringsföretaget.

- 1.91. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör tydligt definiera eskaleringsvägen på ett sådant sätt att valideringsprocessen förblir oberoende av utveckling och drift av den interna modellen.

Riktlinje 37 – Roller i valideringsprocessen

- 1.92. Om andra parter än riskhanteringsfunktionen bidrar till specifika uppgifter i valideringsprocessen, bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget säkerställa att riskhanteringsfunktionen fullgör sina övergripande skyldigheter enligt artikel 44 i Solvens II-direktivet och artikel 269.2 i genomförandeåtgärderna, däribland skyldigheten att säkerställa att de olika uppgifterna i valideringsprocessen utförs.
- 1.93. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör formellt förklara vilka roller olika parter har i valideringsprocessen.

Riktlinje 38 – Oberoende av valideringsprocessen

- 1.94. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör visa att dess riskhanteringsfunktion, för att ge en objektiv utmaning för den interna modellen, säkerställer att valideringsprocessen sker oberoende av utveckling och drift av modellen. Företagets riskhanteringsfunktion bör se till att valideringsuppgifter anges och utförs på ett sätt som skapar och upprätthåller oberoendet av valideringsprocessen enligt artikel 241.2 i genomförandeåtgärderna.
- 1.95. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör fastställa vilka parter som utför uppgifterna i valideringsprocessen, med hänsyn till arten, omfattningen och komplexiteten hos företagets risker, de medverkande personernas funktioner och kompetens, och hur det säkerställer oberoendet av valideringsprocessen.

Riktlinje 39 – Valideringssärdrag för gruppinterna modeller enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet

- 1.96. Företaget med ägarintresse och de anknutna företag som ingår i ansökan att använda den gruppinterna modellen enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet för beräkningen av deras solvenskapitalkrav, ska upprätta ett enda styrdokument för validering för att täcka valideringsprocessen både på grupp- och individnivå.
- 1.97. Företaget med ägarintresse och de anknutna företagen bör utforma valideringsprocessen av den interna modellen med hänsyn till beräkningen av både det sammanställda solvenskapitalkravet och solvenskapitalkravet för anknutna företag som ingår i ansökan om att använda en gruppintern modell. Företaget med ägarintresse och de anknutna företagen bör uttryckligen ange detta övervägande i valideringspolicyn som fastställts för den gruppinterna modellen.

Riktlinje 40 – Användning av valideringsverktyg

- 1.98. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör överväga att använda kvantitativa eller kvalitativa valideringsverktyg, förutom de som avses i artikel 242 i genomförandeåtgärderna.
- 1.99. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör förstå valideringsverktygen det använder och välja den lämpliga uppsättningen av valideringsverktyg för att säkerställa en effektiv valideringsprocess. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör överväga åtminstone följande egenskaper vid val av valideringsverktyg:
- a) egenskaper och begränsningar av valideringsverktygen,
 - b) art: kvalitativa eller kvantitativa valideringsverktyg eller en kombination av dessa,
 - c) kunskaper: det kunnande som de personer som genomför valideringen behöver besitta,
 - d) vilken information som krävs: potentiella begränsningar av mängden eller typen av information som är tillgänglig för extern eller intern validering,
 - e) valideringscykel: olika valideringsverktyg som omfattar varje viktigt antagande som sker på olika stadier, från utvecklingen av den interna modellen till införandet och användningen av den.
- 1.100. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör dokumentera i valideringsrapporten vilka delar av den interna modellen som valideras med vart och ett av de använda valideringsverktygen och varför dessa valideringsverktyg lämpar sig för detta speciella syfte genom att som minst beskriva:
- a) väsentligheten i den del av modellen som valideras,
 - b) den nivå på vilken verktyget används från enskilda risker, modelldelar, portföljer, affärsenheter till aggregerade resultat,
 - c) syftet med valideringsuppgiften,
 - d) det förväntade resultatet av valideringen.

Riktlinje 41 – Stresstester och scenarioanalyser

- 1.101. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör använda stresstester och scenarioanalys som en del av validering av den interna modellen.
- 1.102. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa att de stresstester och scenarioanalyser det använder täcker de relevanta riskerna samt övervakas över tid.

Riktlinje 42 – Uppgiftssammanställningar för valideringen

- 1.103. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör säkerställa att de valda data och expertbedömningar som används i valideringsprocessen möjliggör en grundlig

validering av den interna modellen under en mängd olika omständigheter som inträffat eller kan komma att inträffa.

Kapitel 10: Dokumentation

Riktlinje 43 – Kontrollförfaranden av dokumentationsprocessen

1.104. För att säkerställa den pågående kvaliteten av dokumentationen i enlighet med artikel 243.3 i genomförandeåtgärderna, bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget ha på plats som minst:

- a) ett effektivt kontrollförfarande för dokumentationen av den interna modellen,
- b) ett versionskontrollförfarande för dokumentationen av den interna modellen,
- c) ett tydligt referenssystem för dokumentation av den interna modellen, vilket bör användas i en dokumentationsförteckning, som krävs i artikel 244 a i genomförandeåtgärderna.

Riktlinje 44 – Dokumentation av metoderna

1.105. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör producera en dokumentation som är tillräckligt detaljerad för att ge en god förståelse av de metoder och tekniker som används i den interna modellen och som minst innehåller:

- a) de underliggande antagandena,
- b) dessa antagandens tillämplighet i förhållande till försäkringsföretagets riskprofil,
- c) eventuella brister i metoden eller tekniken.

1.106. När försäkrings- eller återförsäkringsföretaget dokumenterar den teori, de antaganden samt den matematiska och empiriska grund som lett fram till den interna modellens utformning, i enlighet med artikel 125.3 i Solvens II-direktivet, bör det inkludera historiken bakom utvecklingen av metoderna om den är tillgänglig, liksom andra metoder som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget har övervägt men beslutat att inte använda.

Riktlinje 45 – Omständigheter under vilka den interna modellen inte fungerar effektivt

1.107. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör i sin dokumentation inkludera en övergripande sammanfattning av de väsentliga bristerna i den interna modellen, som konsolideras i ett enda dokument, som innehåller åtminstone de aspekter som avses i artikel 245 i genomförandeåtgärderna.

Riktlinje 46 – Lämpligheten av dokumentationen till adressater

1.108. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör överväga att dokumentera den interna modellen på flera nivåer och anpassa den till de olika användningsområdena och målgrupperna.

Riktlinje 47 – Bruksanvisningar eller processbeskrivningar

1.109. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör ha på plats, som en del av sin dokumentation av den interna modellen, användarhandböcker eller processbeskrivningar för den inre modellen, som ska vara tillräckligt detaljerade för att göra det möjligt för en oberoende kunnig tredje part att driva och köra den interna modellen.

Riktlinje 48 – Dokumentation av modellens utdata

1.110. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör behålla, som en del av dokumentationen av den interna modellen, utdata av modellen som är relevanta för att uppfylla kraven i artikel 120 i Solvens II-direktivet.

Riktlinje 49 – Dokumentation av programvara och modelleringsplattformar

1.111. Försäkringsföretaget bör i sin dokumentation lämna information om den programvara, de plattformar för modellering och de maskinvarusystem som används i den interna modellen.

1.112. När försäkrings- eller återförsäkringsföretaget använder programvara, plattformar för modellering och maskinvarusystem bör det lämna tillräcklig information i dokumentationen för att kunna fastställa och motivera användningen av dessa, och göra det möjligt för tillsynsmyndigheter att bedöma deras lämplighet.

Kapitel 11: Externa modeller och data

Riktlinje 50 – Externa data

1.113. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör, utifrån egenskaper hos externa data, kunna visa en lämplig grad av förståelse för särdragen hos externa data som används i den interna modellen, däribland väsentliga omvandlingar, omskalningar, cykliska variationer och annan inneboende bearbetning av externa data.

1.114. I synnerhet bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget som minst:

- a) förstå egenskaperna och begränsningarna eller andra särdrag hos externa data,
- b) utveckla processer för att identifiera saknade externa data och andra begränsningar,
- c) förstå de approximationer och den bearbetning som sker om externa data saknas eller är otillförlitliga,
- d) utveckla processer för att genomföra regelbundna överensstämmelsekontroller, inklusive jämförelser med andra relevanta källor, i den mån uppgifter finns rimligen tillgängliga.

Riktlinje 51 – Kunskap om den externa modellen

- 1.115. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör kunna visa att alla parter som använder en extern modell har tillräckligt med kunskaper om de delar av den externa modellen som är relevanta för dem, inbegripet antaganden och tekniska och operativa aspekter.
- 1.116. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör särskilt uppmärksamma de delar av den externa modellen som är mer relevanta för dess riskprofil.

Riktlinje 52 – Översyn av valet av extern modell och externa data

- 1.117. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör med jämna mellanrum se över sina skäl att välja en viss extern modell eller vissa uppsättningar av externa data.
- 1.118. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör vara övertygat om att det inte är alltför beroende av en leverantör och bör ha på plats planer för att mildra effekterna av eventuella fel hos leverantören.
- 1.119. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör uppmärksamma eventuella uppdateringar av den externa modellen eller av data som medför att företaget bättre kan bedöma sina risker.

Riktlinje 53 – Integration av externa modeller i den interna modellens ramverk

- 1.120. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör kunna visa att tillvägagångssättet för att införliva en extern modell i den interna modellens ramverk är lämpligt, inklusive de tekniker, data, parametrar och antaganden som företaget använder samt utdata från den externa modellen.

Riktlinje 54 – Validering i samband med externa modeller och data

- 1.121. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör genomföra sin egen validering av de aspekter i den externa modellen som är relevanta för dess riskprofil och av processen för att införliva den externa modellen och externa data med sina egna processer och den interna modellen.
- 1.122. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör bedöma lämpligheten i att välja eller utesluta tillgängliga delar eller alternativ av den externa modellen.
- 1.123. Som en del av valideringen bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget beakta lämplig information och i synnerhet den analys som säljaren eller annan tredje part genomför, samt, när detta sker, bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget säkerställa som minst att:
- a) oberoendet av valideringen inte äventyras,
 - b) den överensstämmer med den valideringsprocess som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget fastställer och tydligt beskrivs i styrdokumentet för validering,

- c) eventuella implicita eller explicita systematiska avvikelser i den analys som säljaren eller annan tredje part utför tas med i beräkningen.

Riktlinje 55 – Dokumentation i samband med externa modeller och data

1.124. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör se till att dokumentationen av externa modeller och data uppfyller normerna för dokumentation.

1.125. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör producera dokumentation om åtminstone följande:

- a) de aspekter av den externa modellen och externa data som är relevanta för dess riskprofil,
- b) införlivandet av den externa modellen och externa data med dess egna processer och den interna modellen,
- c) införlivandet av uppgifter, i synnerhet indata, för den externa modellen eller utdata från den externa modellen med dess egna processer och den interna modellen,
- d) externa data som används i den interna modellen och deras källa och användning.

1.126. Om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget, som en del av sin egen dokumentation, utnyttjar dokumentation producerad av säljare och tjänsteleverantörer, bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget säkerställa att dess förmåga att följa normerna för dokumentationen inte äventyras.

Riktlinje 56 – Företagets ansvar i samband med externa modeller och data

1.127. Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget bör behålla ansvaret för att uppfylla sina förpliktelser avseende den interna modellen och för rollen som den externa modellen eller externa data har i den interna modellen och alla andra krav.

Riktlinje 57 – Tjänsteleverantörernas roll när externa modeller och data används

1.128. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör införa ett uppdragsavtal när det väljer att inte driva den externa modellen direkt.

1.129. På samma sätt bör försäkrings- eller återförsäkringsföretaget införa ett uppdragsavtal när det ger en tjänsteleverantör i uppdrag att utföra vissa arbetsuppgifter som har samband med externa data.

1.130. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag bör, när det inför ett uppdragsavtal, uppfylla kraven från artikel 49 i Solvens II-direktivet och artikel 274 i genomförandeåtgärderna.

Kapitel 12: Gruppinterna modeller – Kollegiers funktion

Riktlinje 58 – Att bedöma tillämpningsområdet av den interna modellen

1.131. Vid bedömning av lämpligheten av **tillämpningsområdet** av den interna modellen, bör grupp tillsynsmyndigheten, övriga tillsynsmyndigheter som deltar i enlighet med artikel 343.2 i genomförandeåtgärderna och andra tillsynsmyndigheter som identifierats av kollegiet i enlighet med artikel 344.2 i genomförandeåtgärderna överväga som minst:

- a) de anknutna företagens betydelse inom gruppen vad gäller gruppens riskprofil,
- b) de anknutna företagens riskprofil inom gruppen i förhållande till gruppens övergripande riskprofil,
- c) i tillämpliga fall gruppens övergångsplan för att i ett senare skede utvidga modellens **tillämpningsområde** och tidsplanen för detta,
- d) lämpligheten av standardformeln eller en annan intern modell som godkänts eller som är föremål för en godkännandeprocess för beräkningen av solvenskapitalkravet för något anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag som ingår i tillämpningsområdet för den interna modellen,
- e) lämpligheten av standardformeln eller en annan intern modell som godkänts eller som är föremål för en godkännandeprocess för beräkningen av solvenskapitalkravet för något anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag som ingår i gruppen, men inte ingår i tillämpningsområdet för den interna modellen.

1.132. Vid bedömning av lämpligheten att utesluta anknutna företag inom gruppen från tillämpningsområdet för den interna modellen, bör de tillsynsmyndigheter som avses i föregående stycke bedöma om uteslutning av företagen kan leda till:

- a) en olämplig fördelning av kapitalbasen baserad på enskilda företags solvenskapitalkrav snarare än på deras bidrag till gruppens riskprofil,
- b) inkonsekvenser till följd av att den interna modellen används för att beräkna gruppens solvenskapitalkrav och att standardformeln eller en annan intern modell, godkänd eller som är föremål för en godkännandeprocess, används av något anknutet företag i gruppen för att beräkna sitt solvenskapitalkrav,
- c) svagheter i riskhanteringen hos gruppen och hos anknutna företag i gruppen, till följd av den interna modellens begränsade omfattning, eller
- d) ett solvenskapitalkrav för gruppen som inte överensstämmer med gruppens riskprofil.

Riktlinje 59 – Den interna modellens arbetsplan för bedömning och godkännandeprocessen för gruppinterna modeller

1.133. Grupptillsynsmyndigheten bör, i samråd med övriga involverade tillsynsmyndigheter, inrätta en arbetsplan för den interna modellen och kommunikationsreglerna att följa bland dessa myndigheter under bedömnings- och godkännandeprocessen för gruppinterna modeller.

1.134. I tillämpliga fall bör grupptillsynsmyndigheten uppdatera arbetsplanen för den interna modellen i samråd med de övriga involverade tillsynsmyndigheterna.

1.135. I samband med bedömningen av den interna modellen, bör grupptillsynsmyndigheten se till att den interna modellens arbetsplan omfattar tidslinjen, huvudstegen och delresultaten för denna bedömning. I fallet med en gruppintern modell enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet, bör grupptillsynsmyndigheten och övriga berörda tillsynsmyndigheter överväga att i den interna modellens arbetsplan ta med särskilda bestämmelser mellan dem. Grupptillsynsmyndigheten bör säkerställa att interna modellens arbetsplan som minst:

- a) fastställer när och hur man samråder med och engagerar i bedömningen övriga involverade tillsynsmyndigheter som avses i artikel 343.2 i genomförandeåtgärderna,
- b) fastställer när och hur man ska låta de andra tillsynsmyndigheterna inom tillsynskollegiet som avses i artikel 344.2 i genomförandeåtgärderna delta i bedömningen,
- c) identifierar prioriteringar för bedömningen med hänsyn till den interna modellens tillämpningsområde, särdragen hos varje anknutet företag i gruppen, riskprofilen för gruppen och de anknutna företagen i gruppen samt tillgänglig och relevant information om den interna modellen,
- d) fastställer när och hur man rapporterar resultaten av den bedömning som gjorts av de involverade tillsynsmyndigheterna till de övriga involverade tillsynsmyndigheterna.

1.136. När det gäller beslutet om en ansökan om att använda en gruppintern modell enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet, bör grupptillsynsmyndigheten, i samråd med övriga berörda tillsynsmyndigheter, se till att den interna modellens arbetsplan omfattar tidslinjen för alla steg och delresultat för att nå ett gemensamt beslut enligt vad som anges i Eiopas tekniska standarder för genomförande av processen för att nå ett gemensamt beslut för gruppinterna modeller.

Riktlinje 60 – Oro angående processen

1.137. När en involverad tillsynsmyndighet påträffar ett väsentligt problem i godkännandeprocessen, bör grupptillsynsmyndigheten och de övriga involverade myndigheterna meddelas detta så snart som möjligt.

Riktlinje 61 – Gemensamma platsundersökningar som utförs under bedömningen av gruppinterna modeller

- 1.138. Grupptillsynsmyndigheten och övriga involverade tillsynsmyndigheter bör kunna begära och diskutera när och hur man ska organisera gemensamma platsundersökningar för att kontrollera alla uppgifter som berör bedömningen av en gruppintern modell, i syfte att säkerställa effektiviteten i processen.
- 1.139. Tillsynsmyndigheten som begär en gemensam platsundersökning bör informera grupptillsynsmyndigheten genom att ange omfattningen av och syftet med denna undersökning, med beaktande av målen i denna undersökning i förhållande till bedömningen som definieras av de involverade tillsynsmyndigheterna.
- 1.140. Grupptillsynsmyndigheten bör sedan underrätta de övriga involverade tillsynsmyndigheterna, Eiopa och, i förekommande fall, andra medlemmar och deltagare i kollegiet som kan påverkas eller är intresserade av att delta eller av resultatet av den gemensamma platsundersökningen.
- 1.141. När de behöriga tillsynsmyndigheter som medverkar i den gemensamma platsundersökningen har identifierats, bör dessa diskutera och komma överens om den slutliga omfattningen, syftet samt utformningen och fördelningen av uppgifter under undersökningen, däribland vem som kommer att leda undersökningen.
- 1.142. Grupptillsynsmyndigheten ska hållas underrättad om utvecklingen och resultaten av den gemensamma platsundersökningen.
- 1.143. Tillsynsmyndigheten som leder platsundersökningen, om annan än grupptillsynsmyndigheten, bör förse grupptillsynsmyndigheten med relevant dokumentation. Grupptillsynsmyndigheten bör göra den relevanta dokumentationen tillgänglig för de involverade tillsynsmyndigheter som medverkar i processen, för de övriga tillsynsmyndigheter som medverkar i den gemensamma platsundersökningen och för Eiopa. Grupptillsynsmyndigheten bör förse övriga medlemmar och deltagare i tillsynskollegiet med en förteckning över den erhållna relevanta dokumentationen och på begäran förse dem med relevant dokumentation.
- 1.144. Med utgångspunkt från en rapport som innehåller de viktigaste iakttagelserna från den gemensamma platsundersökningen, bör den tillsynsmyndighet som leder platsundersökningen diskutera resultaten av den gemensamma platsundersökningen och de åtgärder som kommer att vidtas med de involverade tillsynsmyndigheterna.
- 1.145. Grupptillsynsmyndigheten bör informera de övriga medlemmarna och deltagarna i tillsynskollegiet om resultatet och åtgärderna inom ramen för de fastställda kommunikationsreglerna inom tillsynskollegiet.

Riktlinje 62 – Delning av översynen av gruppinterna modeller

- 1.146. De involverade tillsynsmyndigheterna bör dela och diskutera de viktigaste resultaten av sina aktiviteter på plats och utanför platsen i samband med den

interna modellen med grupp tillsynsmyndigheten och de övriga involverade tillsynsmyndigheterna.

- 1.147. De involverade tillsynsmyndigheterna bör dela vilket tillvägagångssätt de använder vid granskningen av den interna modellens olika delar med grupp tillsynsmyndigheten och de övriga involverade tillsynsmyndigheterna.
- 1.148. Om de involverade tillsynsmyndigheterna i samband med detta upptäcker betydande skillnader mellan tillvägagångssätten bör de diskutera dessa och komma överens om en process som syftar till att utarbeta lämpliga tillvägagångssätt när det anses passande att samordna arbetet.
- 1.149. De involverade tillsynsmyndigheterna bör överväga, när de finner det lämpligt, att meddela de övriga involverade tillsynsmyndigheterna vilka verktyg och tekniker de använder vid granskningen av den interna modellens olika delar.

Riktlinje 63 – Medverkan av tredjelands tillsynsmyndigheter under bedömningen av gruppinternas modeller

- 1.150. Grupp tillsynsmyndigheten och övriga involverade tillsynsmyndigheter bör besluta om och vilka tillsynsmyndigheter i tredjeland de bör samråda med.
- 1.151. Före samråd med tredjelands tillsynsmyndigheter bör grupp tillsynsmyndigheten, med stöd av de involverade tillsynsmyndigheterna, vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att lagbestämmelserna om sekretess för uppgifter i den medlemsstat där tredjelandstillsynsmyndigheten ligger motsvarar sekretesskraven som följer av Solvens II-direktivet.

Riktlinje 64 – Bedömning av större ändringar i gruppinternas modeller enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet

- 1.152. I samband med bedömningen av ansökan om godkännande av en större ändring i en gruppintern modell enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet, bör grupp tillsynsmyndigheten och övriga berörda tillsynsmyndigheter besluta om huruvida bedömningen av förändringar hos anknutna företaget ska delegeras till den relevanta berörda tillsynsmyndigheten.

Efterlevnads- och redovisningsregler

- 1.153. Detta dokument innehåller riktlinjer som utfärdats enligt artikel 16 i Eiopa-förordningen. I enlighet med artikel 16.3 i Eiopa-förordningen, ska behöriga myndigheter och finansinstitut med alla tillgängliga medel söka följa riktlinjerna och rekommendationerna.
- 1.154. Behöriga myndigheter som följer eller avser att följa dessa riktlinjer bör införliva dem i sitt rättsliga ramverk eller tillsynsram på ett lämpligt sätt.
- 1.155. De behöriga myndigheterna ska bekräfta för Eiopa huruvida de följer eller avser att följa dessa riktlinjer, och ange orsaker till bristande efterlevnad, inom två månader efter utfärdandet av de översatta versionerna.

1.156.I avsaknad av ett svar inom denna tidsfrist, kommer de behöriga myndigheterna att betraktas som att de inte uppfyller kraven på rapportering och redovisas enligt denna bedömning.

Slutbestämmelse om granskning

1.157.Dessa riktlinjer ska vara föremål för en omprövning av Eiopa.